

РЕШЕНИЕ

№ 9603

гр. София, 19.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5766** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 ЗОДОВ. Образувано е по предявена от адвокат С. Д., като пълномощник на „БЪЛГАРСКИ ПРАВНИ УСЛУГИ“ ЕООД искова молба, вх. № 2-195/10.06.2024 г., срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, за обезщетяване на имуществени вреди – 1 347, 15 лева, представляващи 64, 15 % от заплатено възнаграждение на адвокат М. Л., за изготвяне възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22221023003499-092-001/04.12.2023 г. С исковата молба не е заявена претенция за присъждане и на законни лихви върху претендираната сума на главницата. В съдебното производство ищецът е представляван последователно от двама преупълномощени адвокати - Н. И. и С. С., които: поддържат исковата молба; ангажират, след дадените от Съда указания писмени доказателства, приети без оспорване от ответника; претендирано е с исковата молба и възстановяване на разноските за водене на делото, с представен списък по чл. 80 ГПК. Юрисконсултът – пълномощник на ответника, с представен писмен отговор (л. 35 от делото) и в съдебно заседание оспорва исковата молба, като мотивира неналичие на всички елементи от фактическия състав на чл. 1 ЗОДОВ. Желаете юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за прекомерност на исковата претенция.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, представени от ищеца и неоспорени от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

Искането за репарирание на имуществени вреди, в размер на 1 347, 15 лева е свързано с твърдение за предоставена от адвокат М. Л. на „Български правни услуги“ ЕООД адвокатска помощ за изготвяне възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22221023003499-092-001/04.12.2023 г. (л. 7 от делото), съставен от органи по приходите при ТД на НАП – С., във връзка със Заповед за възлагане на ревизия, № Р-22221023003499-020-001/13.06.2023 г. Изготвянето на възражението е договорено със Споразумение от 21.12.2023 г. (л. 18). Възражението (л. 76 от делото) е адресирано до ревизиращия екип и е подадено в деловодството на ТД на НАП – С., за което е поставен щемпел с вх. № 53-00-2746/29.12.2023 г. Издаден е въз основа на РД Ревизионен акт № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г. (л. 20), в който са изложени изрични мотиви (стр. 2 от акта) за неоснователност на възражението срещу доклада, което не било подкрепено с доказателства. С ревизионния акт са определени публични задължения в тежест на „Български правни услуги“ ЕООД, в размер на общо 14 852, 30 лева. Ревизионният акт е оспорен пред директора на Дирекция „ОДОП“ – С. по реда на Глава осемнадесета ДОПК и с Решение № 602/02/05.2024 г. (л. 26) е отменен само в частта, относно установените задължения за корпоративен данък, за годините 2019 – 2021, вкл., заедно с начислените лихви. В останалата част ревизионният акт е потвърден, поради което (служебно установено от настоящия съдебен състав) е оспорен пред Административен съд София – град и е образувано адм. дело № 5633/2024 г., 70^{-ти} състав. С протоколно определение от 11.02.2025 г. Съдът е приключил устните състезания и е обявил, че ще се произнесе с решение.

Относно така изложените факти и обстоятелства страните не спорят, а Съдът приема, че се установяват безспорно от приетите писмени доказателства.

Като се позовава на Решение № 602.02.05.2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. ищецът счита, че за него е възникнало основанията, по смисъла на чл. 1 ЗОДОВ да претендира от ответника възстановяване на част от заплатеното на адвокат М. Л., по Споразумение от 21.12.2023 г. (л. 18) адвокатско възнаграждение. Претендираната за възстановяване сума 1 347, 15 лева е изчислил, съобразно отменената с решението част от Ревизионен акт № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г., определяйки го на 64, 15 % от цялото, заплатено на адвоката възнаграждение от 2 100 лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и като съобрази становищата на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, но е неоснователен.

Исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове (в случая) на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Не всички имуществени и/или неимуществени вреди подлежат на обезщетяване по реда на Глава единадесета АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и

общините за вреди. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: причинена вреда – (в случая – имуществена, представляваща заплатено възнаграждение на адвокат); пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразен административен акт и настъпила вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. Каза се, че Споразумението от 21.12.2023 г. с адвокат М. Л. е за (т. П.1.) „изготвяне и депозиране на възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22221023003499-092-001/04.12.2023 г.“. Според адвоката, изготвил исковата молба незаконосъобразният административен акт е (цитат): „Ревизионен акт № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г., издаден на основание Ревизионен доклад № Р-22221023003499-092-001/04.12.2023 г. и впоследствие отменен с решение на ОДОП“. В исковата молба липсват доводи и твърдения за това, как изготвеното срещу РД възражение от адвокат М. Л. е повлияло на решаващия административен орган да отмени ревизионния акт частично. Предвид разпоредбата на чл. 152 ДОПК именно ревизионният акт, а не доклада подлежи на оспорване пред решаващия административен орган, като задължително условие за процесуална допустимост на жалба пред Съда, против акта. Задължителната процесуална предпоставка за оспорване на ревизионен акт, първо пред решаващия административен орган и след това пред Съда (чл. 156, ал.ал. 1-3 ДОПК) означава, че законодателят не определя ревизионния доклад, въз основа на който се изготвя РА, като годен за самостоятелно оспорване индивидуален административен акт. Ревизионният доклад, с оглед задължителните реквизити (чл. 117, ал. 2 ДОПК) е само част от съвкупните действия (арг. чл. 110, ал. 2 ДОПК) на органите по приходите, насочени към окончателно установяване на публични задължения. Такива задължения ревизионният доклад сам по себе си не установява. Аргумент за това е сравняването между нормите на чл. 117, ал. 2, т. 8 ДОПК, относно съдържанието на доклада („предложение за установяване на задълженията“) и чл. 120, ал. 1, т. 6, относно реквизитите на РА – „разпоредителна част, с която се определят правата, задълженията или отговорностите и начинът и срокът за изпълнението им“. С доклада ревизиращият екип само предлага на органите по приходите, по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК да издадат ревизионен акт. Съставяйки РД органите по приходите разполагат с оперативната самостоятелност, съобразявайки се с предоставените им правомощия и с основните принципи по чл.чл. 2-6 ДОПК да правят предложения за установяване на публични задължения. Възможност, ревизираното лице да оспори констатациите на РД е дадена с разпоредбата на чл. 117, ал. 5 ДОПК – подаване на възражение, с което издателите на РА са задължени да се съобразят (чл. 119, ал. 2 ДОПК). В контекста на горното, макар с РД да не се установяват публични задължения за ревизираното лице, то може да ползва адвокатска защита за изготвяне на възражение, но заплатеният за това адвокатски хонорар не може да бъде претендиран за възстановяване по реда на чл. 1 ЗОДОВ. С други думи и предвид очертаните по – горе задължителни елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 1 ЗОДОВ отмяната (и то частична) на Ревизионен акт № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г. не обуславя извода, че заплатеното на адвоката възнаграждение за изготвяне на възражение по чл. 117, ал. 7 ДОПК срещу съответстващия му РД обуславя основание за осъждане на НАП да възстанови част от адвокатското възнаграждение на „Български правни услуги“

ЕООД, платено само за изготвяне на възражението.

В обобщение на гореизложените мотиви Съдът приема, че сумата от 1 347, 15 лева, представляваща 64, 14 % от платената, съгласно споразумението от 21.12.2023 г. сума от 2 100 лева на адвокат М. Л. за изготвяне на възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22221023003499-092-001/04.12.2023 г., неуважено от издателите на РА № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г. не може да бъде квалифицирана като имуществена вреда за търговското дружество, която да бъде репарирана по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Това е така, защото: РД по чл. 117, ал. 1, ал. 2 ДОПК не е индивидуален административен акт (см. чл. 21, ал. 1 АПК) и не подлежи на самостоятелен контрол за законосъобразност; възражението против РД, за което ищецът е заплатил възнаграждение на адвоката само по себе си не в пряка причинна връзка с факта, че решаващият административен орган е отменил с Решение № 602/02.05.2024 г. частично РА № № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г. Съдът установи служебно още и фактът, че пред Административен съд София – град е образувано адм. дело № 1599/2025 г. по искова молба от „Български правни услуги“ ЕООД, срещу НАП, с претенция за обезщетяване на имуществени вреди – 1 347, 15 лева, определени като 64, 15 % от 2 100 лева, заплатени за изготвяне и подаване на жалба против същия, процесен по настоящото дело РА № № Р-22221023003499-091-001/17.01.2024 г. Исковата молба, като неоснователна и недоказана подлежи на отхвърляне.

Този изход на делото, с оглед чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ обуславя присъждане в полза на ответника, на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв. (сто лева).

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана предявената от адвокат С. Д., като пълномощник на „БЪЛГАРСКИ ПРАВНИ УСЛУГИ“ ЕООД искова молба, вх. № 2-195/10.06.2024 г., срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, за обезщетяване на имуществени вреди – 1 347, 15 лева, представляващи 64, 15 % от заплатено възнаграждение на адвокат М. Л., за изготвяне възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22221023003499-092-001/04.12.2023 г.

ОСЪЖДА „БЪЛГАРСКИ ПРАВНИ УСЛУГИ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: